

Megi Stifvater
VILINA BALADA
Okupljanje vila

BIBLIOTEKA:
Čarolija

MEGI STIFVATER

Vilina
BALADA

OKUPLJANJE VILA

Leo Commerce, 2010

*Posvećeno mojoj mami
koja mi je pokazala vile u šumi.*

Zeanan Ši

Navikla sam da budem lovac. Ako bih ugledala nešto što želim, prikrala bih se tome, omirisala to, prisvojila.

Pod „tim“ podrazumevam „njega“, razume se. Dopadali su mi se mladi, talentovani muškarci. Što zgodniji, to bolje. To bi mi samo još više osladilo posao. Nije na odmet da budu zgodni, jer moram da ih gledam dok ne umru.

Nisam bila okrutna. Bila sam velikodušna. Svi do jednog su me preklinjali za ono što sam im davala: lepotu, nadahnuće, smrt. Pretvorila sam njihove obične živote u nešto neobično. Ja sam bila nešto najbolje što se ikada bilo kome od njih dogodilo.

Zaista, ja zapravo i nisam bila lovac već dobročiniteljka.

Ali danas, u ovoj jesenjoj šumi, nisam bila ni jedno ni drugo. Neko me je pozvao, povukao iz neopipljivog obličja u

stvarno telo. Nikoga nisam videla ovde, ali mogla sam da namirišem ostatke čarolije. Mogla sam da čujem svoje korake po suvom lišću, i taj zvuk izazivao je nemir u meni. Osećala sam da sam ranjiva u ovoj krvavocrvenoj šumi, bučna i upadljiva u obličju devojke na koje nisam bila navikla. Svuda oko sebe osećala sam miris zapaljene majčine dušice i zapaljenog lišća. Čarolije prizivanja i urušene logorske vatre. Čim uspem da pronađem makar i delić ljudske misli, odoh ja odavde.

„Zdravo, vilo.“

Okrenula sam se, taman na vreme da vidim gvozdenu šipku kako mi se zariva u lice.

NAPIŠI PORUKU

140/200

Za:

Džejmsa

Jes li još telepata? Možeš li da vidiš kakva je naša budućnost u TK? Imam osećaj da nas sve ono od prošlog leta i dalje prati. Mislila sam da je gotovo.

Od:

Di

Pošalji poruku? Da./Ne.

Poruka nije poslata.

Sačuvati poruku? Da./Ne.

Poruka će ostati sačuvana
30 dana.

Džejms

Muzika je moj život. Pročitao sam sve brošure muzičke škole „Tornking Eš“ pre nego što sam se prijavio. U brošuri je stajalo da će škola negovati naše muzičke sposobnosti koji već sada obećavaju. Obećali su da će nam upućivati akademske izazove. Brošura je nagoveštavala da ćemo srednju školu završiti kao višestruko talentovani supertinejdžeri koje čeka blistava akademska karijera i koji poseduju znatno više vrlina nego što se traži u prijavama za najprestižnije univerzitete.

U to vreme sam mislio... to je baš kul. Uostalom, Derdra je nameravala da se prijavi i nije mi bilo druge.

Ali to je bilo pre nego što sam stvarno otišao tamo. Kada sam stigao, otkrio sam da je škola – škola, kako bi rekla Mar-

garet Tačer. Šest ili pola tuceta. Razume se, bio sam u *Tor-
nking Ešu* samo sedam dana, tako da im možda nisam dao do-
voljno vremena. Ali strpljenje mi nije bilo jača strana. Iskreno
rečeno, nisam shvatao kako ćemo se mi to zbog nekoliko časo-
va teorije muzike i spavanja u zajedničkim spavaonicama razli-
kovati od običnih srednjoškolaca.

Verovatno bih se osećao drugačije da sam svirao prokleta
čelo ili nešto drugo, jer bih onda mogao da postanem član ne-
ke od osam miliona izvođačkih grupa u kampusu. Izgleda da
niko ko kaže „muzičar“ nikada ne misli na „gajdaša“. Ako još
jednom čujem izraz „folk muzičar“, odalamiću nekoga.

Bilo kako bilo, tokom prvih šest dana, mi (moji drugari i
ja) uspeali smo da se „orijentišemo“. Naučili smo gde se održa-
vaju svi časovi, kako nam se zovu nastavnici, kada se služe
obroci u trpezariji i da vrata moje spavaonice na četvrtom
spratu zapinju. Petog dana sam već znao šta radim. Šestog
sam se osećao kao kod kuće.

Sedmog dana mi je postalo dosadno. Tog sedmog dana
uveče, sedeo sam u bratovljevim kolima i slušao muziku koja
je u meni pothranjivala bes i usputnu čežnju. Negde sam pro-
čitao da su naučnici sprovedli ispitivanje tokom koga su jednoj
skupini pacova puštali rok muziku, a drugoj klasičnu muziku.
Ne sećam se pojedinosti, ali posle dve nedelje proučavanja, pa-
covi koji su slušali klasičnu muziku spokojno su se peli uz za-
jedničku lestvicu u klompama dok su pacovi koji su slušali rok
muziku postali kanibali i rastrgli jedni druge u paramparčad.
Ali pošto nisam znao koji su to rok sastav pacovi bili primora-
ni da slušaju, nisam siguran šta je dotična studija trebalo da
dokaže. Samo znam da bih i ja pojeo cimera da sam dve nede-
lje dan i noć morao da slušam *Pearl Jam*.

U svakom slučaju, znao sam da je sedmo veče, jer sam na nadlanici izvukao sedam linija. Šest uspravnih koje sam precrtao jednom kosom linijom. Sedeo sam u svom malom svetlu sive unutrašnjosti i toliko pojačao baseve da sam ih osećao u guzovima. Postojala su stroga pravila koja su se odnosila na nivo buke u spavaonicama, posebno u vreme kada su učenici mogli da vežbaju, tako da je bilo teško slušati muziku. Kakva ironija, dušo.

Posmatrao sam sunce koje je utiralo užareni crveni trag iza zgrade u kojoj se nalazila moja spavaonica. Za razliku od ostalih akademskih zgrada, koje su bile veličanstvena džordžijanska zdanja sa stubovima, spavaonice nisu imale takve pretenzije. Bile su to četvrtaste kutije sa hiljadu prozora očiju koji ne trepću.

Muzika u kolima bila je toliko glasna da u prvi mah nisam čuo kucanje po prozoru. Kada mi je konačno doprlo do uha, lice koje sam ugledao na njemu iz nekog razloga me je iznenadilo: okruglo, obično, nesigurno. Moj cimer, Pol. On je svirao obou. Sve mi se čini da su ovi iz škole mislili da ćemo se nas dvojica dobro slagati zato što i moj i njegov instrument imaju pisak, ili tako nešto, jer inače nismo imali nikakvih dodirnih tačaka. Spustio sam prozor.

„Želiš li krompiriće uz to?“, upitao sam.

Pol se nasmejao, mnogo glasnije nego što su to moje reči zasluživale, ponosan zbog svoje smelosti. Mislim da sam mu uterao strah u kosti.

„To je baš smešno, drugar.“

„Samo jedna od usluga koje nudim. Šta ima?“

„Krenuo sam u sobu da uradim, znaš već šta...“ Mahnuo je sveskom ka meni kao da će to nešto da mi znači, „... domaći iz matematike. Da li i dalje želiš da ga uradiš?“

„Da li želim? Ne. Da li bi trebalo? Da.“ Ugasio sam radio. Odjednom sam postao svestan da mi se koža na rukama najezila iako je bilo toplo. Povukao sam ruku nazad u kola. Telepatska podsvest mi je nešto šaputala na jeziku koji nisam razumeo, preplavljujući me hladnoćom koja kao da me je upozoravala: *ovde je na delu nešto čudno*. Imao sam osećaj da ću biti ostavljen, a tako nešto nisam osetio od letos. „Aha, svakako.“

Polovo lice preplavilo je olakšanje, kao da je očekivao da ću reći nešto drugo, i počeo je da trtlja o nastavniku matematike i deci iz razreda. Da nisam bio delimično zaokupljen ledenim trncima koji su mi puzili po koži, ne bih ga slušao. Ljudi suviše pričaju i ako saslušate prvu i poslednju stvar koju kažu, sredina se uglavnom sama pobrine za sebe.

Jedna neočekivana rečenica naterala me je da se ponovo usredsredim na Pola, kao kada se jedan glas izdvaja iz mnogih i ja okrenuh dugme na radiju, ugasivši ga.

„Da li si rekao 'tako pevaju mrtvi'?“

Pol se namrštio. „A?“

„Tako pevaju mrtvi. Jesi li to kazao?“

Odlučno je odmahnuo glavom. „Ne, kazao sam da sam 'pevao danas'. Imao sam solfedo. Sa...“

Otvorio sam vrata kola i klimnuo pre nego što je uopšte završio rečenicu. Čuo sam muziku iako je radio bio isključen. Privlačila me je, bila mi je važna na način na koji mi Pol nikada neće biti važan. Morao sam da se napnem i završim rečenicu umesto njega. „Hajde da se nađemo u sobi kroz nekoliko minuta, važi? Daj mi samo nekoliko minuta.“

Imao sam utisak da je ta rečenica koju sam pogrešno čuo – *tako pevaju mrtvi* – otključala vrata kroz koja sam sada čuo muziku. Užurbanu, upornu muziku: zapevajuću melodiju u molu sa mnoštvom uvrnutih, arhaičnih predznaka. Pevao ju je ti-